

ת"פ 5968/12/14 - מדינת ישראל נגד יניב בוזגלו

בית משפט השלום בקריות
ת"פ 5968-12-14 מדינת ישראל נ' בוזגלו

בפני
כבוד השופט יוסי טורס
מדינת ישראל
בעניין:

נגד
יניב בוזגלו

גזר דין

כתב האישום וההליכים

1. הנאשם הורשע, במסגרת הסדר טיעון בעבירות של התפרצות לדירה, לפי סעיף 406(ב) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין"); גניבה, לפי סעיף 384 לחוק העונשין והיזק לרכוש במזיד, לפי סעיף 452 לחוק העונשין.

בהתאם לעובדות האישום ביום 7.11.14, בשעה 22:05 לערך, התפרץ הנאשם לדירתה של המתלוננת - קשישה ילידת 1930 - בכך שעקר את הסורגים, שבר את החלון ונכנס לדירה. במהלך האירוע שבר הנאשם גם את דלת חדר השינה וגנב 1000 ₪ שהיו מצויים במגירה בחדר.

תסקיר שירות המבחן

2. שירות המבחן הגיש ארבעה תסקירים על אודות הנאשם. בשל הצורך לשמור על פרטיות הנאשם ובני משפחתו, לא אפרט את נסיבות חייו, אך אציין כי מדובר בנסיבות חיים מורכבות וקשות. הנאשם כיום כבן 35, גרוש, אב לשישה ילדים ומתגורר עם בת זוג. שירות המבחן ציין כי הנאשם ניהל אורח חיים התמכרותי מגיל צעיר (בעיקר לאלכוהול והימורים) ובעברו עבירות סמים, רכוש ואליומות. בסמוך למעצרו בתיק זה החל הנאשם בטפול בעמותת אפש"ר לגמילה מאלכוהול ולאחר שחרורו לחלופת מעצר, התמיד בטיפול וההתרשמות הייתה כי הוא מגלה הבנה באשר למצבו ומשקיע מאמצים לשינוי אורחות חייו.

3. לאור כך נדחו הדיונים מעת לעת, לבקשת שירות המבחן, כאשר במהלך פרק זמן זה התמיד הנאשם בהליך הגמילה. צוין כי הוא מגלה יכולת גבוהה, מתקדם היטב בהליך ומסוגל להפיק תועלת מהטיפול ואף החל לאחרונה בשיקום תעסוקתי במסגרת היחידה לנפגעי סמים. שירות המבחן התרשם מהליך משמעותי של שיקום ושינוי אצל הנאשם וכי הוא נמצא במסגרות טיפוליות הנותנות מענה לצרכיו השונים, הן ההתמכרותיים והן התעסוקתיים. שירות המבחן העריך כי במצב זה הסיכון להישנות עבירות פוחת. לאור כך המליץ שירות המבחן להעמיד את הנאשם בצו מבחן למשך 12 חודשים בצירוף מאסר מותנה. בעניין זה הוסבר כי ראוי להימנע מעונש נוסף על מנת למנוע תוספת לחץ על הנאשם, זאת בשל האינטנסיביות של ההליך בו הוא מצוי.

טיעוני הצדדים לעונש

4. ב"כ המאשימה ציין את חומרת העבירות - פריצה אלימה לביתה של קשישה ילידת 1930. ביחס לערכים המוגנים צוין כי מדובר על זכות הקניין והזכות לשלוות נפש וביטחון. ביחס למתחם הענישה ביקשה המאשימה להעמידו בין שנת מאסר ועד שנתיים וחצי, בהתאם למדיניות הענישה. בהתייחסו לעונש ההולם את נסיבות המקרה, הפנה ב"כ המאשימה לעברו הפלילי של הנאשם הכולל עבירות רכוש וכן לאורח חייו ההתמכרותי, וטען כי חרף ההליך השיקומי שעבר, אין לסטות ממתחם הענישה אלא להטיל עונש ברף הנמוך של המתחם. לחלופין נטען כי אם יסטה בית המשפט ממתחם הענישה, יש לעשות זאת על דרך הטלת עונש בעבודות שירות.

5. ב"כ הנאשם הדגיש את תהליך השיקום שעבר הנאשם. לדבריו מדובר בנאשם עם נסיבות חיים קשות שעבר כברת דרך ארוכה על מנת להשתקם. נטען כי הנאשם הודה בהזדמנות הראשונה, השתלב במספר מסגרות טיפול אינטנסיביות וכיום הוא מיועד לקורס מדריכים לנוער בסיכון. בהקשר הזה הפנה הסנגור לתסקירי שירות המבחן החיוביים המצביעים על תהליך שיקום מוצלח שעובר הנאשם. כמו כן הפנה הסנגור לנסיבותיו האישיות של הנאשם ובהן שהוא מפרנס שישה ילדים; שעברו הפלילי ישן; שהוא מעולם לא ריצה מאסר מאחורי סורג ובריח; חלופי הזמן והעובדה שבמשך תקופה זו לא נפתחו נגדו תיקים נוספים. לאור כל זאת סבר הסנגור כי שליחתו של הנאשם למאסר תגרום פגיעה לא מידתית במשפחתו ובשיקומו.

6. הנאשם בדבריו האחרון הביע צער וחרטה על מעשיו. לדבריו הטיפול במסגרות השונות שינה את חייו, כיום הוא פעיל יותר בחיי ילדיו ובכוונתו להשלים 12 שנות לימוד או להיות מדריך לנוער בסיכון. מכאן ביקש לאפשר לו להמשיך בתהליך זה ולהקל בעונשו.

דין והכרעה

7. כידוע, מאז תיקון 113 לחוק העונשין גזר הדין ניתן במסגרת הליך תלת שלבי. בשלב הראשון יש לקבוע אם כתב האישום מתאר אירוע אחד או מספר אירועים. לאחר מכן יש לקבוע את מתחם הענישה ההולך את האירוע ובסופו של תהליך, יש להחליט אם נכון לחרוג מהמתחם שנקבע, שאחרת ייגזר העונש בגדרי

המתחם.

8. **הערכים המוגנים בבסיס העבירה:** פריצה לדירת מגורים פוגעת בקניינם של הבעלים. בנוסף, גורמת היא לפגיעה קשה בשלוות נפשם ובזכותם לחוש בטוחים בביתם מבצרם. לעניין זה יפים דבריו של בית המשפט העליון בע"פ 7453/08 **מדינת ישראל נ' אואזנה** (31.12.08):

"לגישתי, כינוי עבירות של פריצה וגניבה מבתיים, רק כ"עבירות נגד הרכוש" כפי שמקובל לקרוא לעבירות מסוג זה), הינה הגדרה מוטעית. זאת מאחר שפריצה לביתו של אדם, טומנת בחובה לעיתים קרובות לא רק נזק כלכלי רב, אלא גם צער ועוגמת הנפש הנגרמים לקרבתו של עבירות אלה. הנה כי כן, אין מדובר בעבירות נגד רכוש גרידא, אלא בעבירות המפרות את פרטיותו של האדם בצורה הגבוהה ביותר. זאת ועוד הגדרת עבירות אלו כ"עבירות רכוש", נותנת תחושה מצמצמת וקונוטציה שגויה - לסובבים, באשר למהות העבירות שהתבצעו, הפוגעות במהות המתמצית באמירה: "ביתו של אדם - מבצרו". ברגע שביתו של אדם נפרץ, תחושת חוסר אונים וחוסר ביטחון ממלא את ליבו. הנה כי כן, הפריצה אינה רק לבית - מבחינה פיזית, אלא בעיקרה חדירה לתוך התא האישי-משפחתי השמור ביותר של האדם".

וכן ראו רע"פ 3063/11 **אפריים כהן נ' מדינת ישראל** (17.4.11):

"הנה בינתיים בא אדם לביתו, מוצא מהפכת סדום ועמורה, ומי שלא עמל ולא טרח בו עמד עליו לגזול גיע של הזולת ולגרום לו חסרון כיס, מפח נפש ואימה. על כן לא יתכן, אלא בהתקיים נסיבות חריגות במיוחד, כי כאשר נלכד העבריין בעבירה מסוג זה, יגזר עליו עונש שאינו מאסר בפועל, ואין בכך חידוש; קל וחומר, כאשר למבצע העבירה עבר פלילי עשיר."

9. **נסיבות ביצוע העבירה:** ההתפרצות בוצעה בשעת לילה מאוחרת, בה לרוב מצויים בעלי הבית בביתם. לאור כך קיים סיכון ממשי להיתקלות באנשים המצויים בדירה ומכאן שפריצה בשעה זו מגלמת סיכון ממשי לפגיעה בגוף. בנסיבות ענייננו, לא צוין בכתב האישום כי המתלוננת שהתה בדירה בעת ההתפרצות ומכאן שיש להניח לטובתו של הנאשם שהדירה הייתה ריקה מאדם. טענה זו מתיישבת עם טענת הסנגור לפיה הנאשם המתין עד שהמתלוננת תעזוב את הדירה ומשכך מתחייבת גם המסקנה כי ידע שמדובר בקשישה. אציין עוד שמדובר היה בפריצה אלימה, במסגרתה נעקר סורג ונשברה דלת.

מדיניות הענישה: הצדדים הציגו פסיקה ענפה בעבירות התפרצות לדירה. אין מחלוקת כי מדיניות בתי המשפט בעבירה זו היא מחמירה ובהיעדר נסיבות מיוחדות מוטלים לרוב עונשי מאסר, למצער בעבודות שירות (רע"פ 3063/11 **אפריים כהן נ' מדינת ישראל** (17.4.11)). אפנה להלן למתחמי ענישה שנקבעו ביחס לעבירה זו, תוך שיש להביא בחשבון כמובן את נסיבות הביצוע בכל מקרה ומקרה.

10. הסנגור הציג את ע"פ 1592/14 **אחמד נתשה נ' מדינת ישראל** (10.7.14), בו נידון עניינו של נאשם שהתפרץ ביחד עם אחרים לשתי דירות, אגב תכנון מוקדם, וגנב מהן ציוד יקר ערך. העבירה בוצעה גם תוך פגיעה ברכוש (שבירת צילנדר ומצלמות). בית המשפט המחוזי קבע מתחם ענישה לכל אירוע, הנע בין שישה חודשי מאסר (לרבות בעבודות שירות) ועד 20 חודשי מאסר. לגופו של עניין הוטל עונש מאסר בפועל, אשר הומר בבית המשפט העליון לשישה חודשי מאסר בעבודות שירות. לענייננו יודגש כי בית המשפט העליון ציין כי לא "נפל פגם במתחם הענישה שנקבע", ואולם אינני סבור כי מפסק דין זה מתחייבת מסקנה שנקבע מתחם ענישה מחייב לעבירת התפרצות בנסיבות דומות. יש לזכור כי מדובר היה בערעור נאשם, אשר התקבל מטעמי שיקום. נראה כי בית המשפט העליון לא סבר שמדובר במתחם מחמיר בנסיבות העניין, ומכאן נקט במונח "לא נפל פגם במתחם הענישה שנקבע" במענה לטענות הנאשם בדבר חומרתו של המתחם. יצוין כי בית המשפט העליון אף הפנה לפסיקה מחמירה יותר שאושרה בנסיבות דומות (מתחם הנע בין 12-24 חודשי מאסר: רע"פ 7683/13 **פרלמן נ' מדינת ישראל** (23.2.14). בסופו של יום נקט בית המשפט העליון בעניינו של הנאשם בדרכי שיקום והמיר את עונשו לעונש לריצוי בעבודות שירות. לאור כך, לא נדרש דיון בשאלת המתחם ההולם עבירה זו בנסיבותיה. בנסיבות אלו, אינני סבור שמדובר בקביעה לפיה זהו מתחם הענישה ההולם עבירה זו, אלא יש לראות בדברים אלו בהתאם לנסיבות הדיוניות והמעשיות שהיו בבסיס פסק הדין (לגישה דומה ראו גם ת.פ. 24061-01-15 **מדינת ישראל נ' איאד אסקאפי** (28.10.15); ת.פ. 10874-03-14 **מדינת ישראל נ' טארק בדואן** (5.8.15). לגישה שונה ראו: ת.פ. 43348-04-13 **מדינת ישראל נ' דוד חיים קריספין** (8.9.15)).

11. כן ראוי להפנות לת.פ. (מח' ים) 11204-04-15 **מדינת ישראל נ' מוחמד בואיה** (3.12.15) שם נקבע מתחם ענישה הנע בן 10 חודשי מאסר ועד 24 חודשים ביחס לעבירת התפרצות לדירה בנסיבות של ביצוע בצוותא, עקירת סורג וגניבת רכוש רב. בית המשפט המחוזי אזכר את ע"פ 1592/14 הנ"ל ולמרות זאת קבע מתחם מחמיר יותר.

12. אפנה עוד לעפ"ג 33356-06-13 **הדיב נ' מדינת ישראל** (2.1.14) שם אושר מתחם ענישה של 12-36 לשוהה בלתי חוקי, אשר התפרץ לדירה באישון לילה, עת בני הבית נמו את שנתם וגנב רכוש וכן לע"פ 56652-11-12 **פפלוב נ' מדינת ישראל** (28.1.13) שם אושר מתחם ענישה של 12-24 חודשי מאסר, בשל התפרצות לדירה, בנסיבות דומות - עיקום משקוף, כניסה וגניבת רכוש.

13. לאור כל זאת, אני בדעה כי מתחם הענישה ההולם את העבירה מושא ענייננו נע בין 8-20 חודשי מאסר בפועל.

קביעת עונשו של הנאשם

14. קביעת עונשו של הנאשם מציבה קושי ממשי. מחד גיסא, אין להקל ראש בחומרת מעשיו של הנאשם. הוא תצפת על ביתה של קשישה ומשראה שעזבה את הדירה, חדר לתוכה באופן אלים וגנב סכום כסף, אגב פגיעה ברכוש. עברו של הנאשם מחמיר וכולל עבירות רכוש, סמים ואלימות. מכלול נתונים אלו תומך בהיעדר נסיבות חריגות, בהטלת עונש מאסר משמעותי. מאידך גיסא, כעולה מתסקירי שירות המבחן, הנאשם עבר שינוי משמעותי מאז ביצוע העבירה וחוות הדעת בעניינו חיובית וצופה סיכויי שיקום ממשיים.

15. לאחר ששקלתי בנושא, סברתי כי נכון לאמץ במקרה זה את המלצת שירות המבחן ולחרוג ממתחם הענישה שנקבע. במיוחד ראוי לדעתי להימנע משליחתו של הנאשם למאסר ולו בדרך של עבודות שירות, שכן יהיה בכך לפגוע בהליך השיקומי בו הוא מצוי. כידוע, בהתאם לסעיף 40ד' לחוק העונשין רשאי בית המשפט לחרוג לקולה ממתחם הענישה שקבע, אם מצא כי "הנאשם השתקם או כי יש סיכוי של ממש שישתקם". בעניין זה נקבע כי "על קיומו של פוטנציאל זה, ניתן ללמוד, בין היתר, מעברו של הנאשם; משיתוף הפעולה שלו עם רשויות החוק ועם שירות המבחן; ומקיומה של תמיכה והתגייסות משפחתית לצידו של הנאשם." (רע"פ 7683/13 דוד פרלמן נ' מדינת ישראל (23.2.14)).

16. מתסקירי שירות המבחן עולה תמונת חיים קשה ומורכבת. בצד נסיבות אלו (וככל הנראה אף בעטיין) ניהל הנאשם אורך חיים התמכרותי ועברייני שנים רבות. עם זאת, מאז ביצוע העבירה חל בו שינוי משמעותי. מזה שנתיים הוא שוהה בטיפול משולב, הנותן מענה ראוי להתמכרותו וליתר הקשיים מהם סבל. הגורמים הטיפולים מציינים כי הנאשם עבר כבר כשרת דרך משמעותית והוא בעל רצון עז בשינוי. עוד צוין כי הנאשם מסוגל להפיק תועלת רבה מההליך הטיפולי ואף החל לאחרונה בשיקום תעסוקתי.

17. לאור כך העריך שירות המבחן כי הסיכון להישנות עבירות נמוך וכי ראוי לאפשר לנאשם להמשיך בדרך שיקומית זו. מסקנתו של שירות המבחן מקובלת עלי. אינני מקל ראש בחומרת העבירה. אכן, חומרת העבירה לעיתים תביא למסקנה לפיה יש להעדיף את עקרון ההלימה על פני שיקומו של נאשם, שכן שיקומו של נאשם אינה חזות הכל ויש שנכון להעדיף שיקולים אחרים (ע"פ 5376/15 ניסים ביטון נ' מדינת ישראל (11.2.16)). עם זאת במקרה זה נראה כי מדובר בנאשם המצוי כיום "במקום אחר". מזה שנתיים נתון הנאשם בהליך טיפולי, אשר הביא לשינוי חשיבה והתנהגות. הפרוגנוזה לגביו חיובית, והערכת הסיכון נמוכה. תמיכה בהליך שיקומו תניב תוצאה חיובית לא רק עבורו אלא גם עבור החברה. נסיבות המקרה הכוללות ובהן נסיבות חייו; מהות העבירה; חלופה הזמן; ההליך שעבר; והמלצת שירות המבחן תומכות במסקנה לפיה נכון לאפשר לנאשם להמשיך בהליך השיקומי ולסטות בשל כך ממתחם הענישה ההולם (ראו: ע"פ 4944/15 חן שרעבי ואח' נ' מדינת ישראל (4.2.16)); ע"פ 779/15 פלוני נ' מדינת ישראל (12.4.15)). אציין עוד שהנאשם היה נתון בתנאים מגבילים קשים תקופה ארוכה הכוללים מעצר בית מלא למשך כשמונה חודשים (עם חלונות אוורור).

18. שקלתי אם בצד סטייה ממתחם הענישה, אין מקום להטיל על הנאשם עונש מאסר לנשיאה בעבודות שירות. שירות המבחן ציין בעניין זה כי נכון לדעתי להימנע מכל עונש אופרטיבי, זאת בשל אינטנסיביות ההליך השיקומי שהוא עובר, הכולל גם שיקום תעסוקתי. נראה כי בנסיבות עניינו של נאשם זה, יש ממש בעמדת שירות המבחן. עונש לנשיאה בעבודות שירות הוא עונש המחייב עבודה רצופה חמישה ימים בשבוע, שמונה שעות וחצי ביום (סעיף 51ו(ב) לחוק העונשין). הנאשם אמור להמשיך בהליך הטיפולי מידי יום, כשמונה שעות ביום, והוא צפוי גם להתחיל לעבוד במסגרת השיקום התעסוקתי. נראה אפוא שיש ממש במסקנה, ששילוב סדר יום עמוס זה עם עונש בעבודות שירות, עלול להכביד על הנאשם ולסכל את ההליך הטיפולי. לאור כך, באתי למסקנה כי נכון להימנע מעונש בעבודות שירות.

19. ואולם, פטור בלא כלום אי אפשר. העבירה כאמור חמורה ונכון לשלב בצד צו המבחן שבכוונתי להטיל על

הנאשם, גם עונש מוחשי, אך כזה שלא יפגע בסיכויי שיקומו (אשר למענם אחרוג ממתחם הענישה). האיזון הוא בהטלת צו של"צ, אשר ניתן לבצעו בשעות הפנאי, כך שהנאשם לא צפוי להתקשות לעמוד בו בצד המשך ההליך הטיפולי. כן, בדעתי להאריך את צו המבחן מעבר לתקופה שהמליץ שירות המבחן, זאת בשל נסיבות המקרה הכוללות.

20. סיכומי של דבר, לאחר שבחנתי את מכלול השיקולים, הן לקולה והן לחומרה, אני מטיל על הנאשם את העונשים הבאים:

א. מאסר בן 9 חודשים אותו לא ירצה אלא אם יעבור במשך שלוש שנים מהיום, כל עבירת רכוש. ואולם אם יעבור עבירה כאמור שהיא עוון, ירצה מתוכם 4 חודשים בלבד. מובהר כי עבירה לפי סעיף 413 לחוק העונשין אינה נכללת בגדרי עבירות התנאי.

ב. **אני מעמיד את הנאשם בפיקוח שירות המבחן למשך 18 חודשים.** הוסבר לנאשם שעליו לקיים את הוראות שירות המבחן וכי הפרה של צו הפיקוח עלולה להוביל להפקעתו ולהטלת עונשים נוספים. תנאי המבחן כוללים עמידה בבדיקות סמים.

א. **אני מחייב את הנאשם בצו של"צ בן 140 שעות.** שירות המבחן יגיש תכנית של"צ לאישורי בתוך 30 יום. שירות המבחן יערוך לנאשם בדיקות לגילוי סמים במהלך תקופת ביצוע הצו. מובהר לנאשם כי עליו לבצע את צו השל"צ כנדרש, לרבות את בדיקות הסמים, וכי אם לא יעשה כן יוכל שירות המבחן לבקש להפקיע את הצו ואז יהא הוא צפוי לעונשים נוספים.

ג. אני מחייב את הנאשם לפצות את ע"ת 15 בסך של 3000 ₪. הפיצוי ישולם בשלושה תשלומים שווים ורצופים מיום 1.1.17 ובכל 1 לחודש.

המזכירות תשלח עותק מגזר הדין לשירות המבחן, אשר יגיש תכנית של"צ בתוך 30 יום.

הודעה זכות ערעור כחוק בתוך 45 ימים.

ניתן היום, י"ג חשוון תשע"ז, 14 נובמבר 2016, בהעדר הצדדים.

